Болю безвихідний, слався тепер!
Вчора король сіроокий помер.

Вечір осінній задушно палав.
Муж мій вернувся й спокійно сказав:

"Знаєш, із ловів його принесли,
Тіло під дубом столітнім знайшли.

А королева, така молода,
Сивою стала до ранку. Шкода!.."

Люльку свою на каміні знайшов
І на роботу нічну він пішов.

Буду я доню будити від сну,
В сірі очиці її зазирну.

А за вікном тополине гілля
Шепче: "Немає твого короля..."

11 грудня 1910